

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pemuñi picioarele celui-ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“ (Isaia 52:7).

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți VESTEȘTEA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptura“ [Mar. 16, 15].

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc!“

(Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului“. (Rom. 1,16).

Iunie, 1932.

No. No. 5—6

Anul 9

BCU Cluj / C. S. U. M. A. R. U. L. y Library Cluj

1. Visul predicatorului.
2. Israel—popor minunat.
3. Trecutul, prezentul și viitorul.
4. Alege Tu, Doamne!
5. Cetățeni, la vot!
6. Despre existența lui Dumnezeu.
7. „Cuvăutul Tău este candela“.
8. Extrageri din Talmud.
9. Facă-se voia Ta!

VISUL PREDICATORULUI.

Sedeam și mă odihneam după o zi grea de muncă. Astăzi m'au vizitat multe persoane. Unii au venit după sprijin, după lămuriri, alți căutând mîntuirea, și mulți au plecat, mîngăiași și fericiți.

Comunitatea noastră creștea și înflorea. Sufletul meu era plin de bucurie, speranță și viață: lucrul meu îmi era scump, între frați domnea unirea, predicele și îndemnurile mele aduceau folos real, numărul ascultătorilor din ce în ce creștea... Oamenii se trezeau și eu stăruiam ca să înlesnesc creșterea lor sufletească. Toate mergeau bine și în seara cea liniștită mă odihneam atât trupește

cât și sufleștește. După un timp am cazut într'o stare de somnolență și în același timp paream, ca simt tot ce se întîmplă în jurul meu.

Și iată, văd, cum fără sgomot se deschide ușa camerei mele: apare o persoană necunoscută. Infățișarea era plină de putere și voință și totodată și de bunătate. Lucrul era ciudat, ca el ținea în mâini multe aparate chimice, balanțe, instrumente... Apropiindu-se de mine, mi-a întins mîna, întrebându-mă: „Ești serv a lui Dumnezeu? Dar ai zelul necesar pentru acest serviciu?“ Inima mea era plină de râvna și zel și de aceea întrebare aceasta mi era foarte plăcută... Deodată simți-i și

văzu-i că „râvna“ mea ia o formă materială, pipăibilă... Am băgat mâna în sân, am scos-o și am dat-o necunoscutului. El a luat-o, a pus-o pe cântar și a cântărit-o cu mare băgare de seamă.

„O sută kgr. de râvnă.— Când auzisem aceste cuvinte, eram gata să strig de bucurie. Dar sub privirea serioasă a necunoscutului am înțepenit și am înțeles; că analiza încă nu e terminată. El a luat de pe cântar obiectul, l-a sfărâmat în bucățele mici, și le-a pus în tigaie pe foc. Totul s'a topit. A lăsat ca să se răcească și am văzut, că toată masa s'a sleit în straturi.

Sub loviturile ciocanului a omului necunoscut straturile s'au despărțit unul de altul, și necunoscutul făcu analiza fiecărui strat cu mare seriozitate, cântărindu-l și notând rezultatele pe o foaie de hârtie. După ce a terminat, s'a uitat ținuta la mine și cu privirea plină de durere îmi zise: „Dumnezeu să te mântuiască!“ Și a plecat.

M'am grăbit să văd notița lui pe care scria și pe care a lăsat-o, și iată ce am ceit:

Analiza râvnei servului lui Dumnezeu și candidatului la primirea coroanei de slavă.

Greutatea totală—100 kgr. După analiză s'a găsit:

Făjărnicie — — —	10	părți
Trufie — — —	25	„
Setea după laudă —	19	„
Mândrie de nume —	11	„
Mândrie de talent —	14	„
Iubire de putere —	12	„
Iubire de Dumnezeu	4	„
Iubire de oameni —	4	„
Râvnă curată — —	3	„

Total 100 părți.

Eram uimit... Cum, se poate așa ceva?.. Să fie oare amestecata dorința mea curată de a sluji lui Dumne-

zeu cu atâta murdărie!.. Nu, nu! Această nu e drept!..

Și deodată, am auzit un suspin... Negura mi-a învăluit ochii... Am căzut pe genunchi și am strigat: „Doamne! Ce-i cu mine? Mântuiește-mă!“.. Într'o clipă notița această grozava, pe care am strâns-o în mână, s'a transformat într'o oglindă, și eu am văzut clar în ea oglindirea inimei mele...

Socoteala s'a dovedit exactă.

Am văzut această, am simțit adânc acest adevăr și cu rugăciune, cu un strigăt de desnădejde m'am deșteptat.

Visul acesta, mi-a deschis ochii, și eu am înțeles, cea-ce înainte nu înțelegeam. Înainte mă rugam ca Dumnezeu să mă scape de iad; acum mă rog să mă scape de mine însuș. Neîncetat și fierbinte m'am rugat despre această mulți ani, până în sfârșit focul Divin n'a pătruns în inima mea, și n'a luminat toate colțurile, n'a cercetat, n'a ars, n'a transformat în cenușă tot ceace era necurat, ce se ascundea acolo.

De atunci lumina lui Dumnezeu rămâne în sufletul meu. Și când voi termina cu lucrul meu pe acest pământ și cu lacrimile călătoriei mele pământești, eu sper, că acolo, „în ceruri“ voi cădea la picioarele Domnului și-L voi proslăvi pentru descoperirea pe care El mi-a dat-o în ziua cea neuitată. El mi-a arătat pe ce cale greșită eu am fost, și m'a îndreptat pe calea cea adevărată.

Și dacă în anii următori convingerile mele s'au făcut mai adânci și mai serioase, dacă cuvintele mele s'au făcut mai convingătoare, eu știu, că aceasta se dăturește visului, care mi-a arătat, că, Alotștiitorul m'a „cântărit“ și m'a găsit „foarte ușor“ (Dan. 5,27).

Tradus I. Trachtman.

ISRAEL — POPOR MINUNAT.

Prof. E. F. Şreiter.

Origina lui Israel.

Dupăce judecata cea mare se sfârşi cu potopul, omenirea cea nouă începu să se întindă pe faşa pământului. Şi în curând s'a manifestat fiinţa sa streină de Dumnezeu, răzvrătită împotriva Lui. S'a ivit păgânismul. S'a ridicat Babilonul, mama desfrâului şi a idolatriei celei urâte. Arta, ştiinţa, literatura, tehnica şi dezvoltarea intelectuală au înflorit. Însă cu toate aceste, întunericul domnea pe pământ, popoarele umblau în întuneric.

Atunci a răsunat cuvântul milostiv al Creatorului, chemând pe Abram din Urul Chaldeei să iasă din ţara lui. Cuvântul aceasta născu credinţă. Călăuzit de credinţă, părăsi Abram toată cultura chaldaică şi totul ce era în ochii oamenilor bun şi de preţ şi a plecat în pământul făgăduinţei, din care însă Dumnezeu încă nu i-a dat în stăpânire nici-un petec, s'a aşezat acolo, trăind în corturi ca într'o ţară care nu era a lui.

Avram n'a întemeiat cetăţi, nici n'a căutat să răspândească civilizaţia şi cultura chaldeilor. Căci el aştepta cetatea al cărei mester şi ziditor este Dumnezeu. Lot, nepotul lui, venit împreună cu el, încercară să introducă o reformă în viaţa Sodomului, dar abia singur a scăpat viu dela judecata cea de foc. Urmaşii lui Lot mereu au pricinuit neplăceri poporului lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu jură lui Abraam: „Sămânţa ta va fi numeroasă ca şi stelele şi ca nisipul de pe malul mării şi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta." Şi din nou crezu Abraam pe Dumnezeu, şi credinţa această i-a fost socotită ca neprihănire. Astfel deveni el părintele lui Israel, părintele tuturor credincioşilor.

Avraam însă n'a fost singurul

străbun al lui Israel, mai erau doi. Dumnezeu lui Israel este Dumnezeu lui Abraam, lui Isaac şi al lui Iacob. O paternitate triplă—cum se cuvine doar unui popor ales pentru legământul cu vecinicul Dumnezeu trinitar. „În Isaac vei avea o sămânţă care-ţi va purta numele", a spus Domnul. Dar cine era Isaac acesta? El nu era fiul cel întâi născut al lui Abraam. Acela era Ismail, născut din carne după voia proprie a firei, dela o roabă—rodul unirii puterii fireşti cu înţelepciunea şi chibzuiala omenească. De aceea strigarea lui Abraam: „o, măcar Ismail se trăiască înaintea feţei Tale!" Trebuia să se retragă înaintea revelaţiunii Dumnezezeşti: „Tocmai Sara, femeea ta, îţi va naşte un fiu. Fiindcă prin acest fiu trebuia să se descopere poporului Israel în mod vizibil *înc'o lege a minunatei Providenţe Dumnezezeşti şi anume: învierea din morţi.* Dumnezeu, care înviază morţii, i-a dat lui Abraam un fiu adevărat, moştenitorul făgăduit din pântecul Sarei, atuncea când după părerea omenească nu mai exista nici-o speranţă pentru aşa ceva.

Mai târziu în acelaşi fiu se revelează a două oară aceeaşi vecinică şi milostivă hotărîre Dumnezezească: învierea din morţi: „Ia fiul, unicul fiul tău, pe care îl iubeşti, pe Isaac, şi adu-l jertfă Mie". Cel-ce nu acceptă această porunca hotărâta, că o revelaţiune a lui Dumnezeu, fără îndoială, va socoti pe Abraam—părintele tuturor credincioşilor care o execută fără şovăire, - drept nebun sau ucigaş.

Abraam însă ştia, că Dumnezeu are puterea să învieze chiar şi morţii, deaceia a primit pe fiul său, înapoi viu, ca un semn al învierii. Isaac (cuvântul „Isac" înseamnă „răs") simboli-

zează între altele și rușinea la care sunt osândite de Dumnezeu toate cugetările necredincioșilor cei miopi.

Poporul—minune avea însă și un al treilea străbun. Isaac avea doi fii: Isav și Iacob. Isaac năzuiuse să predea binecuvântarea fiului său mai mare, Isav; aici însă trebuia să se descopere lui Israel al treilea mare și minunat principiu al *Providenței Dumnezești* și anume: *nu după merite personale, ci după grația lui Dumnezeu*. Domnul face să fie binecuvântat acela, pe care l'a ales El. Acest Iacob, care încă înainte de nașterea sa apucă talpa lui Isav, a fost pe urmă învățat de mama sa să umble pe ocolșuri și toată viața sa până la Iacob își căuta prin orice șiretenie și viclenie numai avantajul propriu. Trăsătura aceasta caracteristică se manifestă chiar în rugăciunea lui către Dumnezeu, Care i-s'a arătat lui la Bethel; chiar și actul lui sincer de împăcare

cu fratele lui Isav are aceeași inspirație, și a rămas Iacob singur, și iată Cineva a luptat cu el, i-a vătămat încheetura femurului și-i doboră puterea sa proprie, iar când Iacob L-a apucat, Cel-ce luptase îi dădu un nume nou.

Astfel acela, ce s'a apucat de talpă, a devenit luptător cu Dumnezeu, care văzuse pe Dumnezeu față în față și s'a vindecat. (Geneza 32, 25).

In Abraam—Providența Dumnezească cea milostivă creatoare, care numește lucrurile nevăzute ca și cum ar fi văzute.

In Isaac—viața din morți.

In Iacob—harul nemeritat și un sfârșit minunat: apare Cineva și face dintr'un intrigan șiret—un luptător cu Dumnezeu.

Iată origina Israelului.

Tradus de P. M. N.

BCU Cluj / Library Cluj

TRECUTUL, PREZENTUL ȘI VIITORUL.

În America de Nord se află un loc muntos numit Ontapró. Frumusețea și aerul sănătos atrage în timpul verii mulți engleji și americani, cari se desfată în mijlocul naturii plăcute. Încă și acume se pot întâlni aci indieni cu pielea roșie, locuitori baștinași ai Americii.

Pe veranda unei vile bogate ședeau odată câteva familii cari petreceau la aerul curat, conversând despre unele și altele. În timpul acesta o gloată de indieni nomazi trecea pe lângă ei. Aparența lor a pus în mișcare societatea de pe verandă. Când o indiancă bătrână se apropiase de verandă, ea a fost chemată și întrebată, dacă știe să ghicească. Bătrâna s'a gândit puțin și a zis: „Da, da, stimați domni, imediat mă voi întoarce!”

Ea a venit cu o a carte mare și

veche în mână și a zis: Onorați domni, d-voastră a-ți dorit să va prezic viitorul; pentru această am adus cartea mea cea veche, care mă servește foarte bine la acest lucru. Din această carte vă pot spune viitorul vostru fără nici un greș. Dar, că să vă convingeți, că cuvintele mele sunt adevărate, trebuie mai întâi, să vă spun tot din cartea această, cine sunteți D-voastră.

Și femeea această bătrână a deschis cartea sa, și a cetit: „Nu este nici un om după voia lui Dumnezeu, niciunul măcar. Nu este nici-unul care să aibă pricepere. Nu este nici-unul care să caute cu tot din adînsul pe Dumnezeu. Toți s'au abătut, au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbele lor

ca să înșele; supt buze au un venin de aspidă; gură le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor (Rom. 3:10-18).

„După cum vedeși, onorați domni, stare D-voastră e foarte tristă. În ce privește viitorul, el are două laturi; prima este așa: „Fiul omului va trimete pe îngerii Săi, și ei vor smulge din împărăția Lui toate lucrurile cari sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea; și-i va arunca în cuptorul aprins. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Atunci cei după voia lui Dumnezeu vor străluci ca soarela în împărăția Tatălui lor.” (Matei 13:41-43). „In sfârșit vreau să vă spun, din această carte, cum să scăpați de soartă cea grozavă și să câștigați fericirea vecinică”. Și femeia, fiica pădurilor, a deschis o altă pagină a cărții sale. Nimeni n'a îndrăznit s'o întrerupă, și ea a

continuat să citească: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică.” (Ioan 3:16).

„Când, „ghicitoarea” a făcut, domnea o liniște mortală. Ea a luat rămas bun dela ei și a plecat. Toți au avut o impresie, că; „Astăzi Dumnezeu a vorbit către ei.” Da, acest copil al pădurilor sălbatice, fiind înainte păgână, a primit lumina cuvântului lui Dumnezeu în inima sa; ea mai mult știa, decât acei, cari din copilărie se numiau creștini, dar nu cunoștiau pe Hristos. Ea le-a servit, arătându-le trecutul, prezentul și viitorul. „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu să 'ntoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” (Isaia 55:11).

Doresc prin gura acelei femei indiene să-ți spun și ție, iubite celitor: prezicerea această oare nu cumva e bine nimerită și pentru D-ta? Unde vei petrece vecinicia?

Trad. de I. Tr.

ALEGE TU, DOAMNE!

A fost o seară de vară în sudul Africei. În colibă depărtată, acoperită cu paie, întră după o zi de lucru Bartimeu, pastorul negrilor, odată un păgân, acum un credincios și talentat vestitor al Evangheliei.

„Fiul nostru e foarte bolnav” îi spuse Lea soția lui. Bartimeu aprinde mică lampă și se apleacă către copil. Mult timp îl privește pe frumosul băiat, mândria și bucuria inimii sale. El tăcu, cufundat în gânduri adânci.

„Lea” — spune el în sfârșit „căile Domnului nu sunt căile noastre. Vino să ne rugăm!” Ei îngenuchiară și solemn cu o voce plină de foc se rugară.

„Dumnezeul meu, două căi sunt

înaintea Ta! Sau ne vei lăsa nouă copilul sau îl vei lua Tu. Alege Tu, Doamne! Trupul nostru strigă tare: „O lasă-l nouă! Dar noi nu umblăm după cel trupesc. Ce vei face Tu, asta vom primi din mâna Ta!”

Pe urma rămase amândoi, liniștiți și îmbărbătați prin rugăciune; pe frunte ieșise sudoare dar în inimile rănite se răspândi balsamul păcii cerești.

Copilul muri. Atunci se îndoi bărbatul volinic și plânse tare. Pe urma, constrâns în durerea sa, spuse: „Dumnezeu a ales. Noi am iubit copilul nostru; El îl iubeste și mai mult. Numele Său Sfânt să fie laudat.

C. V.

CETĂŢENI, LA VOT!

Cel dintâi candidat.

Eu vă voi da :

Aur,
Plăceri,
Slavă,
O viafa veselă.

Satana.

Al doilea candidat.

Eu vă dau :

Aurul dragostei pentru alții,
Bucuria iertării păcatelor voastre,
Slava de a fi ucenicii Mei,
Viafa vecinică.

Isus Hristos.

Gândiți-vă înainte de a vă hotărâ; hotărârea este de mare însemnătate. Și nu puteți să nu vă roștiți și hotărâți pentru unul sau altul.

Băgă de seamă că satana zice: „Eu vă voi da”. Isus sice: „Eu vă dau”.

Dacă vei alege pe Hristos ca stăpân și cârmuitor al vieții tale, vei fi mântuit; și destul, ca să fii perdut, dacă alegi pe satana.

Pe cine vei alege tu ?

DESPRE EXISTENȚA LUI DUMNEZEU.

Newton zice: „Nu vă îndoiiți, este absurd a bănuî, că întâmplarea ar cârmui universul, căci întâmplarea oarbă, fiind pretutindeni aceeași, nu ar putea produce în lucruri, vârietatea, ce noi o vedem aici. Astronomia găgăsește la fiecare pas, punctul până unde merg cauzele fizice și prin urmare, urma lucrării lui Dumnezeu. Este sigur, că mișcările actuale ale planetelor nu pot proveni dela singura acțiune a gravitațiunii; pentru că ele au o mișcare împrejurul soarelui, trebuie ca un braț dumnezeiesc să le conducă pe drumul ce le-a destinat.”

Laplace, admirând drumul planetelor și mișcarea lor, în jurul lor și în jurul soarelui, precum și a sateliților, scrie: „Fenomene așa de extraordinare nu sunt de loc datorite cauzelor obișnuite sau întâmplării. Suntem dator să credem, că o cauză primitivă a dirijat mișcările planetelor”.

Kepler, care în nemuritoarele sale descoperiri a fost condus de ideia,

că Dumnezeu a făcut totul cu număr, greutate și măsură, scriea: „Îți mulțumesc, Creatorule și Doamne, cu toate plăcerile, ce eu am încercat în culmea fericirii, unde m'a aruncat privirea lucrărilor tale, eu am vestit oamenilor Înțelepciunea și Mărirea Ta.”

Iar marele *Lamartine* a exprimat mai bine ca oricare altul, în termenii cei mai măreji impresiunea religioasă, ce produce nemărginitul cer:

„Oh, cât de mari sunt cerurile Tale, Doamne! Și cât de umilit și uimit este spiritul omului, când își pronunță numele! Când piticul își coboară ochii din înălțimea bolței, unde rătăcea, gâsindu-se la întinderea fără margini a cerurilor, la măreția și minunile Tale, orbit își zice: ce sunt eu? Oh! Ce sunt eu, Doamne, înaintea cerurilor și a Ta? Plutește soare al nopților, luminează sferile; sbârâniți sub iarba voastră, insecte trecătoare! Să dăm slavă Celui dintru înălțime, voi, prin nimicnicia și prin măreția voastră

și tu, omule, prin gândirea ta, măreție înaltă; *oglinză* ce a creat-o El, pentru a se admira pe sine însuși; *ecou* ce l-a aruncat așa de departe în opera sa, pentruca sfântul său nume să fie repetat pretutindeni. Aceasta umilință,

care mă apleacă înaintea *Lui*, să fie un înalt omagiu și nu o întristare. Și, voința sa, prea înaltă pentru ochii noștri, să se facă pe pământ, ca în ceruri.“

„Cuvântul Tău este candela...“

Doctorul Mayer făcea o călătorie prin America. Într-o zi el se găsea într'un tren pe drum spre Chicago. Pe un ghenunchi el ținea orarul trenurilor, iar pe celalalt—Biblia sa deschisă. În timpul călătoriei întră un domn în compartimentul unde se afla D-rul Mayer și începu să vorbească cu el.

vește pe mine, eu i-am controlat exactitatea ei, chiar din copilăria mea. Această carte este orarul călătorilor spre cer.

Tradus din francezește de
P. M. N.

Facă-se voia Ta!

— „Eu cred că această carte veche a d-voastră, este foarte uzată.“

— „Ce vrei să spunei cu această?“

— „Oare nu știți D-voastră, că Vechiul Testament e compus din fel de fel de istorisiri și tradițiuni locale și Noul Testament le acceptă toate aceste?“

— „Ascultați!“ răspuse Mayer „Azi dimineață, când pleasăm spre gară, mi-am cumpărat orarul acesta. Nu știu cine l'a compus, nici de unde provine el, dar iată, sunt câteva ore de când îl consult și am aflat că el dă o listă exactă a stațiunelor unde ne oprisem, și această mă face să am încredere întrânsul și să cred că vom sosi la Chicago.“

Fiindcă domnul acela n'a înțeles, D-rul a adăugat:

— Această Carte Veche a fost cercetată și controlată de mii de credincioși și Insuș Mântuitorul lumii aprobase autoritatea ei. Cât mă pri-

La Martin Luther venise într'o zi prietenul său și să tângui: „Mie-mi merge toate pe dos. Toate dorințele mele nu se împlinesc, speranțele sunt călcate, planurile răsturnate.“ — „Dragul meu prieten, asta este greșala ta“ — răspuse Luther. „Greșala mea? Cum așa?“ — Da vezi, de ce te rogi zilnic „Facă-se voia Ta!“ Trebuie să te rogi mai bine „Facă-se voia mea!“

Dar atâta timp cât te rogi, ca voia lui Dumnezeu să-se facă, atâta timp trebuie liniștit să primești, când *El face după rugăciunea ta.*

Extrageri din Talmud. *)

Apa din stâncă.

Cuvinte de blamă și bătăile de joc nu încetau față de Moise. Când au aflat, că Moise are de gând să scoată apă din stâncă, unele persoane răuvoitoare au început să-și bată joc de el, zicând:

*) Tălmăciri sucite ale talmudiștilor și rabinilor.

— Nu știți că el a fost păstorul lui Lavan, și ciobanii sunt meșteri mari în căutarea izvoarelor, Moise va găsi un isvor, și apoi ne va conduce la el și ne va spune: „Iată, priviți, eu vă voi scoate apă din piatră.“ Bine, dar noi vrem, ca el să scoată apă numai din piatra, care stă înaintea noastră, din alta nici nu vrem. Și poporul alerga dela piatră la piatră.

Moise, văzând aceasta, și cu toate că Dumnezeu i-a poruncit: „din orice piatră, din care ei vor dori, să scoți

apă“, totuși el plin de mânie a strigat:

— După mine!

Și el a jurat, că din orice piatră va scoate apă.

A ridicat Moise mâna și a lovit cu toiagul în stâncă.

După prima lovitură a început să curgă apa picătură cu picătură.

Ben-Amram!—se auzea din toate părțile,—apa aceasta e destulă numai pentru prunci.

Moise, revoltat de aceste cuvinte, a lovit a doua oară și șuroie de apă au curs din stâncă.

La administrația revistei se găsesc de vânzare, cu prețuri cari variază întră 20 și 100 lei,

BIBLIİ, NOI TESTAMENTE

în mai multe limbi ca: Română, Ebraică, Iduș, Rusă, Fran-
 CUCEZĂ, Germană, Engleză etc. Cluj

Se pune în vânzare un stoc ocazional de cărți

„CĂLĂTORIA CREȘTINULUI“ a 30 lei bucata.

Pentru muzicanți, cântareți și pentru toți cei ce iubesc a slăvi pe Dumnezeu

o carte nouă de cântari

„Imnuri Evanghelice“

cu note și fără note
 (în limba rusă)

numai 20 lei bucata.

Abonați-vă și pe anul

1932

Plata rămâne aceeași:

În românește — — — 18 lei,

cu partea rus. sau evr. 30 lei,

cu partea rusească

și evrească — 42 lei.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,

Mildmay Mission, str. Vlad. Herța 10.

Chișinău, Basarabia, Romania.

Redacția și Administr.: Mision. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.

Tip. „Tehnic“ Chișinău